

KATOLIK POLSKI

„KATOLIK POLSKI” wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje na miesiąc 3.— zł.

Redakcja i Administracja:

Katowice, Rynek 12

TELEFON 1414.

ZA OGŁOSZENIA płaci się za wiersz 15 groszy milimetrowy. Wiersz reklamowy 60 groszy Na pierwszej stronie 80 groszy.

Nr. 238.

Katowice, niedziela 16-go października 1927.

Rok III.

Polska pożyczka zagraniczna.

Podpisanie umowy.

Warszawa. Jak donosi prasa warszawska, podpisano w czwartek o godzinie 8 wieczorem ostateczną umowę o udzieleniu Polsce pożyczki zagranicznej w wysokości 72 milionów dolarów.

Warszawa. Doradcą amerykańskim Banku Polskiego będzie Charles Dewey, obecny podsekretarz stanu w amerykańskim ministerstwie skarbu.

Londyn. PAT. W przyszłym tygodniu otwarta zostanie subskrypcja na pożyczkę dla Polski, której część przypadająca na rynek angielski wynosi 2 miliony funtów szterlingów po kursie emisyjnym 92 przy oprocentowaniu 7 od sta.

Przemysł śląski o pożyczce.

Katowice. PAT. Doprowadzenie rokowań o pożyczkę do pomyślnego rezultatu sfery przemysłowej Województwa Śląskiego przyjęły z wielką ulgą. W sferach przemysłowych panuje przekonanie, że z chwilą uzyskania pożyczki gospodarstwo polskie wstępuje w okres bezwzględnej stabilizacji i pewności stosunków gospodarczych z jednej, a ożywienia życia gospodarczego i stworzenia dlań trwałej podstawy pod dalszy rozwój z drugiej strony. Wyraz ten znajdujemy w depeszy, jaka reprezentacja górnośląskiego przemysłu na wieść o pomyślnym ukończeniu rokowań pożyczkowych wysłała do rządu na ręce wicepremiera Bartla oraz ministra skarbu Czechowicza. Depesza ta brzmi: „Uzyskanie pożyczki zagranicznej na warunkach godnych mocarstwowego stanowiska i sił gospodarczych Rzeczypospolitej Polskiej jest nowym tryumfem polityki ekonomicznej obecnego Rządu, oraz doniosłym dziełem w kierunku rozbudowy i ożywienia życia gospodarczego Polski. Prosimy przyjąć szczerą gratulację i serdeczne życzenie. Szczęść Boże! Górnośląski Związek Przemysłowców Górniczo-Hutniczych. (—) Williger.”

Dalsze powinszowania przemysłowe.

Warszawa. PAT. W związku z zakończeniem rokowań o pożyczkę stabilizacyjną, Związek

Opinia świata o Litwie.

Paryż. PAT. Prasa francuska omawia sprawę litewską. „L'oeuvre” zaznacza: Woldemaras i jego rząd, o ile wogóle zasługuje na to miano, postanowili widocznie mieć cały świat przeciwko sobie. Wiadomości, otrzymane z Kowna, donoszą, że więźnia litewskie są przepelnione elementami podejrzanymi o zrytualność dla aliantów. Gdyby tu szło jedynie o Litwinów można by się było ograniczyć jedynie do wyrażenia politowania dla nich. Każdy lud ma ostatecznie taki rząd na jaki zasługuje. Niestety jednak nie wchodzi tu w grę jedna tylko Litwa. Zagrożony jest pokój całej Europy wschodniej. Żałować należy, że Woldemarasowi w czasie jego pobytu w Berlinie nie doradzono zachować więcej umiarkowania. Dziennik przypominając, iż najlepsze wysiłki państw europejskich a przede wszystkim Francji zawiodły wobec sporu polsko-litewskiego, zaznacza, że oba te kraje mogłyby odnieść korzyści ze wzajemnej współpracy rze zaś z kłótni.

„Le Journal”, poruszając kwestję zamykania na Litwie szkół polskich, pisze: Liga Narodów będzie mogła bez trudności uczynić Litwinom odpowiednie uwagi, m. in. przypomnieć im, iż przez ogłoszenie stanu wojny z pokojowym sąsiadem gwałcą zasady Ligi Narodów, oraz że przez zamknięcie spławu na Niemnie stają w sprzeczności z prawem międzynarodowym. Poza to Litwa uparczywie odmawia wykonania przyjętych zobowiązań w sprawie Kłajpedy. Dziennik zauważa wreszcie, iż jest rzeczą znamieną, że właśnie po powrocie z Niemiec, gdzie Woldemaras spotkał się ze Stresemannem, rząd litewski zarządził zamknięcie szkół polskich.

Hut Żelaznych Rzeczypospolitej Polskiej przesłał na ręce p. wicepremiera prof. Kazimierza Bartla depeszę treści następującej:

„Związek Hut Żelaznych spieszy wyrazić ministrowi swą wielką radość z powodu tak pomyślnego dla kraju zakończenia sprawy pożyczki stabilizacyjnej. Doniosły ten fakt jest punktem zwrotnym na drodze rozwoju sił produkcyjnych państwa, a dokonany został wyłącznie dzięki wytrwałej i mądrej polityce gospodarczej obecnego rządu. Wyrażając dla tej polityki głęboki podziw i solidaryzując się nią całkowicie, związek dażył i dażyć będzie nadal do wszechstronnego jej poparcia, uważając, że w zgodnym wysiłku wszystkich sił twórczych państwa i rządu leży wielka przyszłość i pomyślność naszej Ojczyzny.”

Głosy prasy gdańskiej i czeskiej.

Gdańsk. PAT. Gdańska prasa niemiecka omawia w dalszym ciągu pożyczkę polską. „Danziger Volksstimme”, odnosząc się wrogo do rządu polskiego, oświadcza w tej sprawie m. in.: „Uzyskanie przez Polskę pożyczki uważać należy bez wątpienia za gospodarcze i polityczne zwycięstwo Rządu marszałka Piłsudskiego. Już stwierdzić należy, że państwo polskie po raz pierwszy od chwili swego wskrzeszenia uznane zostało przez finansistów świata za zasługujące w zupełności na przyznanie mu kredytu.” Organ socjalistyczno-demokratyczny wyraża nadzieję, że w ślad za pożyczką nastąpi zawarcie traktatu handlowego z Niemcami i Rosją sowiecką, co umożliwi dalszą i szerszą stabilizację stosunków gospodarczych Polski.

Praga. PAT. „Prager Presse” w artykule wstępnym p. t. „Polens grosser Erfolg” nazywa pożyczkę polską wielkim sukcesem polityki polskiej. Pomimo usilnej nienawistnej propagandy Polska pożyczkę otrzymała, co dowodzi, że amerykańskie kofa finansowe są dobrze poinformowane o sytuacji gospodarczej i politycznej państwa, ubiegającego się o pożyczkę i że oceniają znaczenie Polski jako poważne.

„Correspondance Universelle” w dłuższym artykule przedstawia stan szkolnictwa polskiego na Litwie i litewskiego w Polsce, podkreślając wysoce tolerancyjne stanowisko rządu polskiego, przyczem oświadcza, że zachowanie się Litwy jest wyraźnie zaczepne, co jedynie dzięki politycznej rozwadze Polski może nie wywołać poważnych zaburzeń w Europie.

Gdańska akcja przed wyborami.

Gdańsk. PAT. Partia socjalistyczno-demokratyczna ogłosiła dziś odezwę wyborczą w związku z wyborami do sejmiku gdańskiego, które odbędą się 13-go listopada br. Odezwa podkreśla na wstępie konieczność przeciwstawienia katastrofalnej polityce nacjonalistów niemieckich. W dalszym ciągu odezwa krytykuje ostro niepowodzenie wolnego miasta Gdańska zarówno w dziedzinie polityki wewnętrznej, jak i zewnętrznej, spowodowanej przez rząd nacjonalistyczny a w przeciwieństwie wskazując na sukces odniesiony przez wolne miasto w czasie, w którym socjaliści uczestniczyli w senacie wolnego miasta. Z chwilą wejścia socjalistów do sejmiku stosunki zewnętrzno-polityczne znacznie się uspokoiły, napięcie stosunków między Gdańskiem a Polską ustąpiło miejsca nastrojom przyjaznym. Gdańsk uzyskał większy udział w polskich dochodach celnych, przemysł gdański otrzymał cały szereg zamówień polskich, co pozwoliło na znaczne zmniejszenie się bezrobocia. Odezwa podaje na końcu program wyborczy partii socjalistyczno-demokratycznej, który na pierwszym miejscu głosi konieczność powrotu do zainicjowanej przez socjaldemokrację polityki porozumienia z Polską na gruncie obowiązujących traktatów, przy równoczesnym przestrzeganiu samodzielnosci niemieckiej kultury w Gdańsku.

Na czym polega dla Polski znaczenie pożyczki amerykańskiej.

Polska uzyskała od konsorcjum banków amerykańskich pożyczkę w wysokości 72 milionów dolarów. Pożyczka ta jest sukcesem pożytecznych a mądrych rządów marszałka Józefa Piłsudskiego. Uzyskanie jej posiada dla Polski wielkie znaczenie.

Znaczenie pożyczki ocenia wiceprezes Banku Polskiego, dr. Feliks Młynarski, temi słowy:

„Pożyczka ta jest punktem zwrotnym w polskiej historii gospodarczej. Znaczenie jej leży nie tyle w ilości pieniędzy, które otrzymamy ani w wysokości kursu czy oprocentowania, ale w tem, że zawrzemy nareszcie coś w rodzaju traktatu z kapitałem światowym, co nam otworzy rynki zagraniczne i umożliwi wielki dopływ kapitałów zagranicznych inwestycyjnych na planowo-konstrukcyjne cele i na coraz dogodniejszych i tańszych warunkach oprocentowania. Pożyczka bowiem ma odegrać rolę klucza otwierającego rynki zagraniczne dla polskich potrzeb i powinna się stać zarazem żółwieniem, który sam podnosząc się w górę będzie także podnosił kurs i oprocentowanie wszelkich innych późniejszych operacji finansowych.”

Zaś „Czas” krakowski — jedna z najpoważniejszych gazet polskich — przedstawia doniosłość pożyczki w ten sposób:

„Nie można ocenić dość wysoko znaczenia doświadczenia do skutku umowy o pożyczkę. Należeliśmy zawsze do gorących obrońców tej myśli, że większa — nie „parszywa” — pożyczka zagraniczna będzie stanowiła punkt zwrotny w życiu gospodarczym Polski. Zbliży nas ona do kapitału zagranicznego, bez którego żadnych inwestycji (tak potrzebnych!) w naszym gospodarstwie dokonać nie można. Będzie jedną z najsilniejszych rekoimii zachowywania praworządności w całym naszym życiu ekonomicznym, które dotychczas wystawione było nieraz na próby, przypominające metody bolszewickie. Ustabilizuje ostatecznie naszą walutę, nie czyniąc jej już zależną od miesięcznych stanów bilansu handlowego, wahającego się i grożącego wciąż wahaniami się waluty. Nie miną dwa ani trzy lata, nie minie nawet może rok, a odczujemy wszyscy doniosłe skutki napływu kapitału do wyniszczonej i biednej Polski. Spadnie stopa procentowa w obrocie kredytowym, dzisiaj tak nadmiernie wysoka. Będzie można myśleć o napływie nowych kapitałów do wszystkich dziedzin życia. Rozpocznie się ruch budowlany i rozbudowa lepszej sieci komunikacyjnej. Oczywiście wszystko pod warunkiem, że utrzymamy sami linię ostrożnej, oszczędnej i prawidłowo rozwijającej się gospodarki zarówno w naszym budżecie państwowym, jak we wszystkich budżetach samorządowych.”

A co do możliwych skutków dla przyszłości gazeta ta pisze:

„Pożyczka wzmocni bardzo znacznie autorytet już nie tylko rządu, lecz całej Polski na terenie zagranicznym. Nie tylko przez swoje korzystne warunki, chociaż i przez to. Ale głównie przez fakt, iż przez Polskę znacznie przepływać strumień kapitału, który tu czuć się będzie bezpiecznie. Otwierają się perspektywy, że wyłóbiwszy sobie tutaj swoje koryto zechce on przez Polskę popłynąć dalej ku Wschodowi, a mianowicie do tych obszarów, w których istnieją dla kapitalizmu warunki. Niema ich jeszcze dzisiaj w Rosji, ale jeśli raz tam nastana (a wcześniej czy później musi to nastąpić), to nie będzie żadnej rozumnej przyczyny, dla której Niemcy same miałyby być tym punktem oparcia dla kapitału obcego, jaki Polska równie dobrze lub jeszcze lepiej mogłoby tworzyć. Mało który naród zna Rosję tak jak my i mało który ma tyle warunków do roli pośrednika między Rosją a Zachodem.”

WIADOMOŚCI ZE ŚLĄSKA

Niedziela
16
października

Niedziela 19. po Ziel. Świątkach
Św. Saturnina i Nereusza,
z 365 towarzyszami.
Św. Galla, opata † 614
i Florentyna, bisk. trewirskiego

SŁOW.: RADZISŁAW.

Pod Arboną uroczystość św. Galla, opata, ucznia św. Kolumbana. W Trewirze uroczystość św. Florentyna, biskupa.

Bądźcie stateczni a nieporuszeni, obfitując w robocie Pańskiej zawsze, wiedząc, że praca wasza nie jest próżna w Panu. (Efez. IV. 14.)

Dobre uczynki pochodzą z dobrych myśli,
A te zysła nam Bóg.

Rocznice: 1667 traktat z Tatarami. — 1667 bitwa kozakami pod Narajowem. — 1820 uroczysty obchód sypania mogiły Kościuszki.

Kalendarz astronomiczny: Słońce wsch. o godz. 6.20, zach. o godz. 17.07. Księżyc wsch. o godz. 20.52, zach. o godz. 12.59. — Merkury wsch. o godz. 8.48, zach. o godz. 17.42. — Wenus wsch. o godz. 2.53, zach. o godz. 15.39. Mars wsch. o godz. 6.31, zach. o godz. 17.15. — Jowisz wsch. o godz. 16.24, zach. o godz. 4.00. — Saturn wsch. o godz. 10.14, zach. o godz. 19.04.

Długość dnia wynosi 10 godzin 47 min.

Dni po N. R. 288, do N. R. 77.

Jutro poniedziałek 17 października: Św. Andrzeja z Krety, męczennika † 755 r., św. Wiktora, biskupa, w II. wieku.

Województwo śląskie

* Egzamina proboszczowskie i jurysdykcyjne. Egzamina zostały przesunięte na listopad i odbędą się w następującym terminie: 1. piśmienny egzamin proboszczowski w środę, dnia 16 listopada od godziny 8-jej do 12-jej i od 14-jej do 18-jej; ustny w czwartek, dnia 17 listopada od 9-jej; 2. egzamin jurysdykcyjny w czwartek, dnia 24 listopada od godziny 9-jej.

* Zarząd Związku Gmin zawiadamia P. T. Magistraty i Urzędy Gminne, iż syndyk Związku przyjmuje odtąd interesentów w poniedziałki, środy i soboty od godziny 10-jej do 1-jej. Delegacje przybywające w inne dni uprasza się o poprzednie o tem uwiadomienie biura Związku, które mieści się w Katowicach, przy ul. Pocztowej 16/II, telef. 21-47.

* W sprawie odszkodowania dla byłych jeńców angielskich. Na podstawie przeprowadzonej interwencji delegata Śląskiego Zarządu Wojewódzkiego Związku Inwalidów Wojennych Rz. P. w Generalnym Konsulacie Rzeczypospolitej w Bytomiu w sprawie odszkodowania dla b. jeńców angielskich podaje tenże Związek do ogólnej wiadomości, że odszkodowanie się należy tylko tym osobom, które mają prawo rościć pretensje odszkodowawcze do rządu angielskiego za czas ich niewoli, t. zn. tylko ci, którzy wykonywali pracę, lub którym wstrzymano wypłacenie przeznaczonych dla nich gotówek wzgl. paczek, lub którym odebrano gotówkę lub przedmioty wartościowe. Natomiast osoby, które podczas niewoli spełniały wyłącznie obowiązki tylko służbowe, odszkodowania żądać nie mogą. Poza tem zostało obecnie zaledwo połowę pretensji b. jeńców ang. obywatelstwa niem. załatwionych, ponieważ rząd angielski wpłacił na te cele dopiero 1 ratę.

Ze względu na bardzo wielką liczbę wniosków i wzięwszy pod uwagę, że wnioski te nie są nieraz odpowiednio opracowane, polecałoby się zorganizowanie wszystkich zainteresowanych celem ujednoczenia ich akcji, i Generalny Konsulat zwrócił się do przedstawiciela Śląskiego Zarządu Wojewódzkiego Związku Inwalidów Wojennych Rzplitej Polskiej, celem ewtl. podjęcia się tej organizacji, gdyż miałyby wówczas do czynienia z wyrobionymi zastępcami wszystkich zainteresowanych.

Wobec tego Śląski Zarząd Wojewódzki Zw. Inwal. Woj. Rz. P. jest skłonny do utworzenia sekcji b. jeńców angielskich, i ewtl. zgłaszający się winni swoje członkostwo zgłosić osobiście lub piśmiennie w Katowicach-Załężu ul. Wojciechowskiego 46.

* Przegląd sanitarny kawiarni, restauracji i zakładów gastronomicznych. Z polecenia ministerstwa spraw wewnętrznych zarządzony został przegląd sanitarny kawiarni, restauracji i zakładów gastronomicznych na

terenie całego województwa śląskiego. W skład lotnych komisji wchodzi przedstawiciele: starostwa, policji, urzędu weterynaryjnego, fizykału miejskiego, a celem tych komisji jest zbadanie stanu sanitarnego poszczególnych zakładów i jadłodajni, nie wyłączając restauracji kolejowych.

Z Katowickiego.

Katowice. (W łaźni miejskiej) ustanowiono czas kąpielowy, począwszy od 17 października b. r. następująco: a) w pływalni od godziny 8 do 19 a mianowicie: od godziny 8 do 10 dla panów, od 10—12 dla pań, od 12—14 dla panów, od 14—16 dla pań i od 16—19 dla panów. We wtorki i czwartki panowie korzystać mogą z pływalni tylko do godziny 18, ponieważ następnie odbywają się kursa pływackie; b) kąpiel tuszowa we wszystkie dni robocze od godziny 8—19 dla pań i panów; c) kąpiel parowa i kąpiel w wannach we wszystkie dni robocze od godz. 9—19. Kąpiele parowe i gorąco-powietrzne są otwarte dla kobiet w każdą środę od godziny 9—19.

— (Z ruchu ludności.) Z końcem września b. r. miasto Katowice liczyło 118.341 mieszkańców. Małżeństw zawarto 75, urodzin było 212, zgonów 108. Bezrobotnych zarejestrowano 2089.

— (Jubilaci-kolejarze.) W bież. miesiącu obchodzą w Katowicach jubileusze swej pracy następujący pracownicy kolejowi: 35 lat — Gniza Bernard i Styś Tomasz; 30 lat — Grzondziel August i Gajda Jakób; 25 lat: Synoczek Józef, Gruszka Jerzy, Molenda Emanuel, Dawid Jan, Zachłód Jan i Heinrich Juljan. (o)

Mysłowice. (Opłaty od psów.) Od 1 kwietnia b. r. obowiązują następujące opłaty od psów: od psa jednego 40 zł., od psa drugiego 80 zł., od psa trzeciego 120 zł., za każdego psa następnego 150 złotych rocznie.

Siemianowice w Katowickim. (Na 10's szczęścia.) W marcu br. do policji w Bańgowie i Siemianowicach zgłaszali się ciągle ludzie, którzy donosili iż zostali podstępnie wmieszani do gry hazardowej w karty i ograno ich doszczętnie. Gra zwykle odbywała się wzdłuż drogi prowadzącej do Czeladzi w Siemianowic. Droga ta zwykle idzie dużo ludzi po zakupy do Sosnowca. Bywały wypadki, że udający się po zakupy z pieniędzmi wcale nie dochodził do Sosnowca i powracał do domu bez pieniędzy, gdyż po drodze został ograny przez sprytnych graczy. Policja jednak była jakiś czas bezsilna, gdyż sprytni gracze urządzali się tak, że natychmiast ulotnili się widząc nadchodzącego policjanta. Ostatecznie pewnego dnia policja zrobiła obławę i wszystkich graczy przyłapała. Byli to mieszkańcy Będzina: Nocoń Jan, Pełczyński, Stefan Zawada, i Ignacy Kostański. Na rozprawę sądową w Katowicach dnia 12 października br. zjawili się tylko bracia Zawadowie i Kostański. Kostański do winy się przyznał. Był w tym czasie bez pracy i przystał do graczy. Bracia Zawadowie do winy się nie przyznali, byli tylko widzami, podczas gdy inni grali. Sąd powiatowy w Katowicach po rozpatrzeniu sprawy uznał oskarżonego Kostańskiego winnym występku gry hazardowej i skazał go na 2 tygodnie więzienia z warunkowym odroczeniem kary na 2 lata z powodu tego, że dotychczas nie był karany. Rozprawę co do innych oskarżonych odroczone. (W. K.)

Chorzów w Katowickim. (Pożar.) Dnia 13 października o godz. 21-jej przy placu św. Jana 36 w gospodarstwie Piotra Wilka wybuchł na strychu pożar, który zniszczył częściowo dach i znajdujące się na strychu siano. Przyczyna pożaru była ta, że uszkodzony Wilk ułożył siano blisko komina, a wskutek wadliwego komina skry wypadały z tegoż i zatliły siano. Szkody narazie nie ustalono.

— (Przejechani zostali przez tramwaj) na ul. Warszawskiej niejaki Jan Staszyński z Różdzenia, zaś na ulicy 3-go Maja niejaki Hugon Morawiec z Zazdrości, powiat pszczyński. W obydwu wypadkach nieszczęśliwi zostali poważnie okaleczeni, wobec czego odstawiono ich do lecznicy miejskiej. Kto zwinął nieszczęśliwe wypadki, wykażą niewątpliwie dochodzenia.

Z Świętochłowickiego.

Świętochłowice. (Brukowanie ul. Kolejowej.) Gmina świętochłowicka przystąpiła do brukowania ulicy Kolejowej, będącej już w stanie wprost niemożliwym. Polecałoby się, by gmina naprawiła więcej ulic, jak i p. ul. Aptechną itd. (o)

Hajduki Wielkie w Świętochłowickim. (Bez wody.) Już od dłuższego czasu mieszkańcy Wielkich Hajduk, zwłaszcza ci, którzy mieszkają w górnej części gminy pozbawieni są wody. Woda ta litylko leci w nocy. Onegdaj mieszkańcy Hajduk wogóle byli pozbawieni wody. Przy studni, znajdujące się w Hajdukach, był taki natłok, przypominający czasy wojenne, kiedy stać musiano przed mleczarnią, czekając godzinami na mleko. Możeby zarząd gminy zwrócił się do dyrekcji Zakładów wodociągowych, by zwiększyły ciśnienie wody.

Król. Huta. (Prace komisji zdrowotności.) Magistrat miasta Król. Huty podaje do ogólnej wiadomości, iż z dniem 24 października rb. rozpoczyna swą czynność „Komisja Zdrowotności“, utworzona z członków magistratu, rady miejskiej i obywatelstwa w myśl obowiązującej ustawy, oraz zarządzenia pana ministra spraw wewnętrznych oraz Śl. Urzędu Wojew. celem przeprowadzenia sprostżeń co do porządku, czystości i wogóle podniesienia stanu sanitarnego domostw, hoteli, składów, podwórza itp. w mieście Król. Hucie.

— (Wyjątkowe dni sprzedaży.) Magistrat, urząd policyjny przypomina dni wyjątkowe, w których mogą być miejsca sprzedaży o godz. 8-jej wieczorem otwarte: sobota, dnia 15 października, poniedziałek, dn. 31 października, środa, dnia 30 listopada, czwartek, dn. 1 grudnia, środa, dnia 21 grudnia, czwartek, dnia 22 grudnia, piątek, dnia 23 grudnia.

— (Komitet niesienia pomocy powodzi.) Staraniem prezydenta miasta p. Spaltensteina zawiązał się w Król. Hucie „Miejscowy komitet niesienia pomocy dla powodzi w Małopolsce“. W komitecie tym zastąpione jest duchowieństwo, władze i wszelkie organizacje społeczne. Przewodniczącym komitetu wybrany został burmistrz p. Dubiel, zastępcą przewodniczącego ks. proboszcz Gajda, skarbnikiem kupiec p. Ogorzał, sekretarzem dyrektor biur Żorawik. W dyskusji nad sposobami przyścia z pomocą ofiarom powodzi, po-

Przy niedostatecznej funkcji przewodu pokarmowego, katarze żołądka i kiszki, opuchlinie i stanach zapalnych kiszki grubej, skłonności do zapalenia ślepej kiszki, naturalna woda gorzka „Franciszka-Józefa“ szybko usuwa objawy zastoinowe i bóle w podbrzuszu. Wieloletnie doświadczenia szpitalne wskazują, że stosowanie wody Franciszka-Józefa doskonale reguluje funkcje przewodu pokarmowego.

Dwaj królowie bałkańscy

W ostatnich dniach pisaliśmy wiele o zatargach pomiędzy Bułgarią a Jugosławią, które nieomal doprowadziły do zerwania stosunków dyplomatycznych pomiędzy obu państwami. Przyczyną ustawicznych zaburzeń i zamachów, to niekorzystne dla Bułgarii warunki pokojowe, jakie jej mocarstwa zwycięskie po zakończeniu wielkiej wojny podyktowały. Bułgaria walczyła po stronie Niemiec i Austrii, Jugosławię po stronie koalicji. Otóż po wojnie utraciła Bułgaria swą najbogatszą prowincję Macedonię, którą przyłączono do Jugosławii. Macedończycy dotąd nie pogodzili się z losem i Mace-

Borys III., król bułgarski.

donja stała się z ogniskiem band powstańczych, walczących podstępnie z władzami jugosłowiańskimi. Tym razem zastrzeliła jedna z takich band macedońskich jugosłowiańskiego generała Kovacze-wica. Jak obecnie telegramy z obu krajów zgodnie donoszą, to zatarg pomiędzy Bułgarią a Jugosławią wszedł w okres uspokojenia i przestaje — przynajmniej narazie — zagrażać pokojowi. Ulegając naciskowi ze strony Jugosławii, rząd bułgarski ogłosił stan oblężenia w całym kraju. Przez to spodziewane jest umożliwienie zapobiegnięcia dalszym zamachom ze strony band bułgarskich. Uspokojenie

Aleksander II., król Jugosławii.

to jest przede wszystkim zasługą wielkich mocarstw, które z całym naciskiem zażądały od obydwóch państw pogodzenia się. Tym sposobem zatarg bałkański nie potrzebuje być przedkładany Lidze Narodów.

Pomimo takiego załatwienia zatargu niebezpieczeństwo dalszych powikłań na Bałkanie nie zostało całkowicie zażegnane. Bandy macedońskie mają swe zarządy w Sofii, stolicy Bułgarii, gdzie utrzymują serdeczne stosunki z wielu wyższymi wojskowymi a także z niektórymi urzędami. Chociaż więc oficjalnie rząd bułgarski wyrzeka się jakiegokolwiek łączności z bandami, to jednak w skrytości wspiera je nie tylko materialnie, ale i moralnie przez to, że deleguje wojskowych dla ćwiczenia band.

Król bułgarski Borys III. jest jedynym dotąd nieożynionym władcą w Europie. Dzisiaj bawi we Włoszech i jak gazety piszą, to zaręczył się z księżniczką włoską Giovanną, córką króla włoskiego. Król Borys urodził się 30 stycznia 1894 i od 3 października 1918 jest królem Bułgarii.

Król Aleksander II. urodził się 16 grudnia 1888 w Cetynji jako drugi syn króla Piotra serbskiego. Po zrzeczeniu się w roku 1909 przez ówczesnego nast. tronu ks. Jerzego praw do tronu, został ogłoszony następcą tronu. Od roku 1914 sprawował rząd w zastępstwie swego schorzałego ojca i od roku 1921 od śmierci króla Piotra panuje jako król jugosłowiański.

Zródło które przepowiada wojnę.

W szwedzkiej prowincji Dalsland, niedaleko od Alltrop istnieje magiczne źródło, które według starej tradycji ludowej, przepowiada wojnę. Legenda głosi, że źródło to w czasach pokojowych przestaje bić, a płynie dopiero wtedy, kiedy się ma na wojnę. Przed ostatnim razem cud ten zdarzył się w r. 1914, a obecnie źródło to trysnęło znowu tak obfitym strumieniem, że woda wylewa się aż na gościniec.

Podobnie legendarne źródła pojawiają się często w starych ludowych legendach szwedzkich. W wielu miejscowościach w Szwecji istnieją cudowne źródła, o których dawniej sądzono, że mogą leczyć choroby. Zanim cierpiący napił się wody z takiego źródła, lub

się w niem wykapał, wrzucał do wody monety lub klejnoty, ażeby sobie zjednać bóstwa, władające tem źródłem. Jeszcze i dzisiaj znajdują się na dnie tego źródła monety i wartościowe przedmioty, co czyni niewątpliwym fakt, iż w czasach pogańskich, a także i później w chrześcijańskich, przechowywała się tradycja tej czci dla źródeł.

Nowożytna teoria przyjmuje fakt, że woda w tych źródłach posiadała radioaktywne lecznicze własności. Teoria opiera się na tem, że w ostatnich czasach w Szwecji znaleziono źródła silnie radioaktywne, których wodę używa się do celów leczniczych.

Kobieta.

Patrzę na tytuł i uśmiecham się sam do siebie. Miły Boże! jakież to pociągający i nieśmiertelny temat i czyż może być wdzięczniejsze zadanie, jak pisać: o niej, dla niej, do niej. Wszakże myślimy, mówimy i piszemy do nich wszyscy — my mężczyźni — od romantycznego studenta do najpoważniejszego męża stanu.

Ba! chodzi tylko o to, jak napisać? Czy dobrać cytaty, lub słodko-brzmiącej luteńki i utrefiwszy się na złotowłosego pazia, pisać hymny pochwalne i kanzony miłosne, których już (ach!) tyle od Petrarce do Słowackiego przeciekło przez dźwięczne struny poezji — czy ucharakteryzowawszy się na zabójczego weredyka narugać kobietom od demonów i diabłów, byle tak dowcipnie i złośliwie jak to potrafią mistrze ostrego języka.

Kobiecie bowiem — jak mówił ktoś wtajemniczony — trafiają do serca tylko komplementy, lub uragowiska; pośrednich banalności ona nie znosi.

Czy jednak nie myli się ten zawodowy znawca kobiet? Czy my naprawdę znamy do głębi duszę kobiety i do samego rdzenia jej jestestwo? Napozór zdaje się, że wszyscy jesteśmy znawcami tego „tworu“, którym Stwórca tak obficie udekorował ten biedny i szary świat. Ale... to tylko tak się nam wydaje. My i ona, one i my — to dwa światy, dwie szklane kule, przez które słońce jak przez pryzmat załamuje się jedną barwą, ale które stykając się z sobą — prócz drobnych wyjątków — nie przenikają się nigdy wzajem.

Pytałem się zresztą co do tego pewnego poważnego dżentelmena, ojca kilku kwitnących cór i małżonka miłej i dostojnej magniżki — a więc chyba dość kom-

petentnego „rzeczoznawcy“. Co pan sądzi o kobiecie? — kochany panie. — A kto je tam wie! — odburknął zmieszany. Kobieta panie — to zagadka, sfinx. Już Egipt panie itd., czytaj pan zresztą rozprawę tego tam... no mniejsza z tem... jak się nazywa. Ot weź pan dla przykładu: moja. Będzie panu nowenny odprawiać do świętej Tereski — ale bardziej jeszcze wierzy w wieczną kabałę. Albo i taka dzierlatka! Będzie się stroić w społecznictwo, sztukę czy medycynę — a niechno muzyka zagra „Augusta“, czy jakie inne „Nie mam się w co ubrać“ — a zobaczy pan jak zacznie strycz uszyna i zezować ku jakiemuś dragalowi. Poprostu czuje „wół Boża“, czy nieświadomiony instynkt, czy jak pan chce. W każdym razie kobieta — to w stosunku do mężczyzny: portfel — a o ile idzie o nią samą to: los, przeznaczenie, fatalizm.

Czy pan zauważył, że dla kobiety decyduje o wszystkim przypadek? Mężczyzna życie sobie tworzy sam — kobiecie życie tworzy los. I stąd te jej sny, przecucia, marzenia, niepokoje. Dla niej zawsze powinno się stać coś nieoczekiwanego, powinien przyjść ktoś, zaczarowany królewicz. W jej życiu zawsze wy-czekuje, że rozłotwory się purpurowa zasłona i z błękitnego tła tęsknic i rojeń spłynie cud nieprawdopodobnego zdarzenia.

Panie! kobieta to diabło trudna łamigłówka i twar-dy do zgryzienia orzech. I pan chce o niej pisać? Drogi przyjacielu! o białogłowach już pisało wielu i wiele: romanse i kroniki skandaliczne, żywoty błogosławionych i feljetyony mody.

Piszą i piszą! — a ona na to wszystko wzrusza pogardliwie ramionami, bo dla niej nie w tem rzecz, co i jak się pisze, ale kto pisze. Dlatego nim pan za-

Uczta na 4200 osób.

Jak doniosły pisma francuskie, związki dawnych kombatantów i ofiar wojny podejmowały w Paryżu wielką ucztą legjon amerykański. Przyjęcie obliczone na 4200 osób, urządzone było na wielkim podwórku Pałacu Inwalidów. Wymagało ono oczywiście kilkudniowych przygotowań, olbrzymiej ilości prowiantów i całej armii obsługi. Restaurator Giroux, któremu polecono zaaranżowanie przyjęcia dobrać sobie do pomocy pięćdziesięciu kucharzy, oraz sześćset osób personelu, kuchcików, kelnerów, piwnicznych i t. d.

W galerji pałacu umieszczono sześć kuchni gazowych, albowiem potrawy podawane były a gorąco. Stoły, przy których zasiadli goście miały łącznie 1800 metrów długości. Do nakrycia ich użyto 10 000 talerzyków deserowych, 20 000 talerzy zwykłych, 20 000 szklanek, 1000 półmisek srebrnych, oraz 30 000 widelców, noży i tyżek.

Menu było następujące: zupa z drobiu — tysiąc litrów; sześćdziesiąt szynki, sto pięćdziesiąt łososi — 6000 kłgr.; majonezu do łososia trzysta litrów. Na gorąco podano sześćset kilogramów filetów z osmiuset litrami jarzyn. Przyprawiono tysiąc salatek sałaty „a la romaine“, podano 150 kłgr. sera, 4200 porcji lodów, 6000 kłgr. owoców, 16 000 suchych ciastek i papierosy.

Do picia dano 4500 butelek wina i 800 butelek szampana, 100 litrów koniaku, 1000 litrów czarnej kawy do której użyto 150 kłg. cukru w kostkach.

Gdy się doda jeszcze, że zjedzono półtora tonny chleba, nie będzie się wydawało niczem nadzwyczajnem, że do przewożenia prowiantów i akryć musiano uruchomić trzysta samochodów ciężarowych.

Podróż lwa samolotem.

Przez 2 dni Roosevelt Field wielkie lotnisko w Long Island pod Nowym Jorkiem było w obawie o los lotnika Martina Jensa, znanego z głośnego lotu ub. miesiąca na aparacie Aloha z San Francisco Kalifornji do Honolulu, na którym wygrał był drugą nagrodę w sumie 15.000 dolarów. W sobotę Jensen odleciał z San Diego w Kalifornji, aby przewieźć drogą powietrzną żywego lwa do Nowego Jorku. Zwierzę zamknięte w specjalnej klatce żelaznej, umieszczonej w kajucie za siedzeniem lotnika. Samolot, transportujący niezwykle ten ładunek, uważano już za zaginiony, albowiem nie przybył w terminie oznaczonym. Żona lotnika, zaniepokojona brakiem wiadomości o mężu, udała się na poszukiwanie samolotu, którym sama kierowała, na poszukiwanie zaginionego, przelatując we wszystkich kierunkach nad spustoszałą okolicą na wschód od San Diego, nie natrafiła jednak na ślady. W dwa dni później dopiero jak donosi „New York Herald“, lotnika odnaleziono. Z powodu zepsucia się motoru musiał on lądować na skalistym wybrzeżu o 60 kilometr. przed Roosevelt Dam przy sztucznej jeziorze Phoenix w Arizonie, (gdzie w kwietniu spalił się wodopławiec Santa Maria pułk. De Pineda). Lądowanie nie odbyło się bez przeszkód, aparat został zdruzgotany, pilot jednak wyszedł bez szwanku. Lew, osłonięty mocną żelazną klatką, również nie ucierpiał w awanturkowej i nieprzewidzianej podróży powietrznej.

cznie z góry się przedstawić i podać rysopis, jak w paszporcie: młody, miłej powierzchowności, blondyn czy brunet; no i przede wszystkim: kawaler! Dodać można: utrzymanie zapewnione. Oto to najlepsza rekomendacja feljetonu i jego sukcesu połowa ta „wieksza“.

— Zapewne! zapewne! bąknąłem zbity z pantafyku. A ja tak chciałem napisać coś o kobiecie, choćby o jej roli społecznej w odrodzonej Polsce. — E, drogi panie! co tu dużo gadać i przelewać wiecznie to samo. Niech będzie dobrą matką, uczciwą żoną, a jeśli nie wyjdzie zamaż (ku czemu ja pcha przeznaczenie) niech się zajmie pożyteczną pracą i basta! A zawsze i przede wszystkim niech zostanie kobieta, rozumie pan? — kobieta!!! bo ja tam przypatruję się po świecie tym „chłopczycom“ chudym jak patyk, albo tym szampionkom ciężkiej atletyki, ale to mi jakoś do przekonania nie trafia. Zdrowa to niech sobie będzie! bo tak przystało na matkę przyszłych pokoleń, ale taki patykowaty skrząc, albo taki z przerosłymi bicepsami wynaturzony „hic mulier“ — to... Eh! szkoda słów! Kobieta — to wdzięk, harmonja (choćby już nie ściśle wedle kanonu Praxitelesa) — a jak tego niema — to zostaje wieszadło na sukienkę lub bokserki watek.

Święta prawda! — ale w takim razie, co ja napiszę o kobietach, dla kobiet? — co mi pan szanowny radzi? — kończyłem z warszawską dystyncją, szczerze jednak zakłopotany.

— Posłać anons matrymonjalny do gazety — rzucił jak bomba mój interlokutor i zniknął jak kamfora. A ja zostałem na rogu ulicy srodze zadumany nad tym pozornie łatwym a tak ciężkim problemem: co by tu napisać o kobiecie?

